

Hồi 111

Canh Bạc Gay Cấn

Cáp Cáp Nhi chớp mắt:

- Ha ha ! Phải lắm ! Ai bắt buộc ta phải vào ngay bây giờ ?

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Ngụy Vô Nha đã nhốt chết họ được ở trong đó tất là lão có một kế hoạch chu đáo. Chắc lão không hề lưu lại một phần nhỏ vật thực nào cả !

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Có lý ! Nhất định là Ngụy Vô Nha có nghĩ đến chuyện làm cho họ chết đói, lão ta khỏi cần phải hạ thủ !

Đồ Kiền Kiền hỏi:

- Người từ lâu vẫn luôn mạnh khỏe chứ ?

Lý Đại Chủy cười vang:

- Ta từng nói với các người, thịt người bổ lắm, ai ăn vào là bách bệnh bất sanh. Ăn nó, là được trường thọ, thân thể tráng kiện, y như thời thanh thiếu.

Đồ Kiền Kiền lại hỏi:

- Sức người chịu đói nổi độ bao lâu ?

Lý Đại Chủy sáng mắt lên:

- Nếu chẳng ăn một tí gì, thì ta có thể chịu đựng ít nhất cũng mười hôm, nửa tháng. Nhưng nếu ta nhịn uống luôn, thì chỉ trong hai ngày thôi, ta ngã liền.

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Như vậy đó ! Vô luận ai cưỡng tráng như thế nào, nếu không có nước uống trong hai ngày, là phải nằm ngay ! Di Hoa Cung Chủ dù cưỡng kiện hơn người, bất quá cũng chỉ chịu được ba hôm là cùng !

Cáp Cáp Nhi vỗ tay:

- Ha ha ! Phải rồi ! Ai cấm chúng ta chờ đợi ba hôm, năm hôm sẽ vào ?

Vừa lúc đó, Bạch Khai Tâm từ trên cây nhảy xuống, cười lớn, thốt:

- Phải rồi ! Tại sao chúng ta không đợi ba hôm, năm hôm sao sẽ vào ? Ha ha ! Mụ đồ ơi. Người thông minh hơn ta tưởng nhiều ! Hơn nhiều !

oOo

Hoa Vô Khuyết tuy nhắm mắt lại, mắt không thấy gì song tai hấn vẫn nghe.

Hấn nghe họ bàn luận, mà lòng tê tái hết sức.

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Còn chúng ta, ở bên ngoài, có ăn, có uống, dù phải đợi ba tháng, chúng ta cũng vẫn đợi được như thường !

Bạch Khai Tâm chột cau mày:

- Vậy là chúng ta phải trấn đóng tại đây để chờ ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Tự nhiên là vậy ! Bởi chúng ta tuyệt đối không cho ai vào đó trước ! Vô luận ai đến đây, chúng ta cũng phải tìm cách đuổi đi xa !

Đổ Sát bây giờ mới cất giọng lạnh chen vào:

- Nếu Ngụy Vô Nha trở lại ?

Bạch Khai Tâm biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Phải ! Cái lão đó đáng lo thật ! Lão đã nhốt người như vậy, thì làm gì không trở lại, xem qua sự tình như thế nào ?

Y vỗ mông bép bép, cười tiếp:

- Các vị cứ tự tiện ở đây chờ đợi, tiểu đệ xin đi trước !

Đồ Kiêu Kiêu thản nhiên:

- Muốn đi, người cứ đi. Nhưng đi lần này, người không được trở lại đấy nhé !

Đổ Sát tiếp nói:

- Nếu lần này hấn dám trở lại, ta sẽ chặt đứt đôi chân của hấn !

Bạch Khai Tâm lộ vẻ khổ sở:

- Đồ lão đại ơi ! Người mới nói đó, là Ngụy Vô Nha có thể trở lại, vũ công của lão ấy như thế nào, hẳn người hiểu rõ chứ, hà tất chúng ta chờ lão trở lại ? Định trí mạng với lão sao ?

Đồ Sát trầm gương mặt, không nói gì, lạnh lùng nhìn móc câu sắt thay bàn tay cụt. Sát khí bốc dần nơi ánh mắt của lão.

Bạch Khai Tâm nghe lạnh ở xương sống, nín lặng luôn.

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Người thử so sánh Ngụy Vô Nha với Yến Nam Thiên xem !

Bạch Khai Tâm cười nhẹ:

- Tự nhiên Ngụy Vô Nha phải kém Yến Nam Thiên !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Yến Nam Thiên mạnh như vậy, Đồ Sát còn dám đấu, hà huống gì một con chuột già không răng ?

Bạch Khai Tâm rợn người, cười lạnh:

- Chẳng lẽ các người định liều mạng thực sự với Ngụy Vô Nha ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Tại sao phải trí mạng với Ngụy Vô Nha ? Nếu lão đến, ta sẽ kết giao bằng hữu với lão !

Bạch Khai Tâm trừng mắt nhìn bà một lúc lâu, bỗng bật cười vang lên, rồi vỗ rốn thốt:

- Kết giao bằng hữu ? Người tưởng Ngụy Vô Nha thích kết bằng hữu với người à ? Nếu vậy thì một đôi bạn gà chuột với nhau rồi !

Đồ Kiều Kiều điềm nhiên tiếp:

- Trước đây nữa ngày, lão ta sẽ từ khước, song hiện tại thì khác.

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Khác ở chỗ nào ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Chỉ vì hiện tại, ta có tư cách hơn ! Hay nói một cách khác, ta đã có số vốn rồi.

Bạch Khai Tâm mỉa:

- Kết bằng hữu cũng cần có vốn nữa sao ?

Đồ Kiều Kiều chính sắc mặt:

- Buôn bán, có thể không vốn cũng không sao, người ta vẫn làm được như thường. Nhưng, kết bằng hữu, nhất định là phải có vốn, không có không xong ! Người đã có mấy mươi tuổi đầu rồi, thế mà cũng không hiểu nổi cái đạo lý đó sao chứ ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Thật tình ta không hiểu !

Đồ Kiều Kiều giải thích:

- Giả như người muốn kết giao với một phú ông có bách vạn lượng bạc, tự nhiên người phải có ít nhất cũng bảy tám mươi vạn. Nếu người muốn kết giao với tể tướng, thì ít nhất người cũng phải là trạng nguyên. Chứ nếu không, người ta sẽ chẳng trọng vọng người, dù người có moi tim để chứng tỏ sự thành thật, người ta cũng từ khước người như thường.

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Cho nên, ta là kẻ bại hoại, nên chỉ kết giao được với các người mà thôi ! Phải không ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Đúng lắm ! Người bắt đầu hiểu rồi đó !

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Hiểu mà không hiểu ! Người có vốn gì để kết giao với Ngụy Vô Nha ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Vốn của ta là Hoa Vô Khuyết !

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Ta hiểu rồi ! Ta còn hiểu là người bại hoại hơn chỗ tưởng của ta !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Bây giờ, người còn muốn bỏ đi nữa không ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Ta nói là muốn đi từ lúc nào chứ ? Chúng ta giao tình với nhau hơn mấy mươi năm rồi, làm sao ta bỏ rơi các người được chứ ? Dù cho Ngụy Vô Nha không chấp nhận kết giao với người, ta cũng ở lại, nếu cần thì ta cũng không ngại trí mạng với lão.

Hoa Vô Khuyết nghe không sót một lời.

Hắn không ngờ con người lại có thể lì lợm, mặt dày mày dạn như Bạch Khai Tâm.

Rơi vào tay bọn này, hắn cầm chắc đời tàn đã đành, hắn không tiếc mạng sống, mà chỉ hận mình chết nơi tay những kẻ lốt thì người mà tâm thì thú vật.

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Bây giờ tất cả đã đồng ý ở lại đây, thì trước hết có mấy việc cần phải làm, chúng ta hãy bắt tay vào việc ngay.

Bạch Khai Tâm tiếp nối:

- Còn hai nàng ấy nữa, chúng ta đã quyết ở lại đây thì cũng nên đưa hai nàng đến đây luôn, dù lão quái vật đó đã đáp ứng canh chừng họ ở góc rừng, song ta không yên tâm chút nào.

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Phải ! Biết đâu chúng ta sẽ chẳng có lúc dùng đến hai vị cô nương ấy ? Vậy phiền lão Cáp đến đó đưa họ lại đây !

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Tại sao nhờ một hòa thượng giả làm cái việc đó ? Lão là con quỷ háo sắc, người không biết sao ? Tại sao người không nhờ ta ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

Chỉ vì ta không giao con gái của lão Thiết Diên cuồng cho người, bởi chính người mới là con quỷ háo sắc thật sự chứ không phải Cáp Cáp Nhi đâu ! Mà ta cũng không thể trao nàng cho lão đồ tể Lý Đại Chủy !

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Bạch tiểu tử ơi ! Người không phải lo lắng, ta bây giờ sanh tánh lười nặng rồi, ta sợ cả cái việc đổ mồ hôi, dù người có trao cho ta một tiên nữ ta cũng không buồn nhìn nửa mặt, đừng nói là sờ mó đến !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Còn ta ? Người sai ta làm chuyện gì đây ?

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Người đi tìm cái ăn, cái uống, ít nhất phải đủ dùng độ ba hôm cho tất cả chúng ta !

Lý Đại Chủ nhảy dựng lên:

- Tại sao người giao việc đó cho hấn ? Hấn đâu có biết ăn mà bảo tìm vật thực ? Một cái bánh thiu cũng đủ cho hấn sống trọn ngày rồi, những thứ mà hấn sẽ mang về đây, chỉ sợ đến chớ cũng chê luôn, đừng nói là người !

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Người có lý. Vậy người lãnh công tác đó đi ! Nhưng người nhớ rằng bọn ta không ăn được thịt người như người đâu nhé. Mang cái thứ đó về đây, là chúng ta chết gấp trước khi đói !

Lý Đại Chủ hừ một tiếng:

- Người không yên tâm thì thôi ! Tội gì ta phải đi cho nhọc xác !

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Không làm việc đó, thì người làm việc khác !

Lý Đại Chủ hỏi:

- Việc gì ?

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Nơi chân núi, có một thị trấn nhỏ, chừng như có một khu phố bán búa rìu cuốc xuống. Người xuống đó, tìm cách khuân một mớ lên đây. Phá cửa sơn động này, không phải là một việc dễ làm đâu nhé, người liệu mà chọn khí cụ !

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Nếu dễ làm, thì Di Hoa Cung chủ đã thoát đi từ lâu.

oOo

Ba người lãnh nhiệm vụ ra đi, Cáp Cáp Nhi quay về trước hết. Lão dẫn theo một con lừa, kéo theo một con lừa, kéo theo một phiến đá, đá đặt trên bốn bánh xe.

Phiến đá nặng từ ngàn cân trở lên, lừa thì nhỏ thó, ốm yếu, vậy mà nó kéo đi không khó nhọc chi cả.

Hoa Vô Khuyết nóng nảy mong gặp lại Thiết Tâm Nam, song thấy Cáp Cáp Nhi trở lại với con lừa và phiến đá, chẳng có ai theo cả, hấn kinh hãi, tự hỏi tại sao Thiết Tâm Nam vắng mặt ?

Phiến đá rỗng lòng, từ trong lòng trống, có tiếng rên vọng ra, đồng thời với tiếng cười khúc khích.

Đồ Kiều Kiều bước tới, mở nắp đậy bên trên.

Trong đó, có hai người: Bạch Phu Nhân và Thiết Tâm Nam.

oOo

Đêm xuống, đêm phủ âm u khắp cùng, đêm núi sâu càng âm u đáng sợ.

Trong cảnh đó, lại gặp điều sợ hãi, thì sự sợ hãi dám làm chết người !

Người trong phiến đá xuất hiện, lại là người quen, đúng ra, người không xuất hiện, chỉ phô bày.

Nắp phiến đá mở ra, còn có lượt bố bao phủ, lượt bố được quăng qua một bên, để lộ chiếc lồng sắt, trong chiếc lồng sắt đó, là Bạch Phu Nhân và Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cuộn mình trong một góc, hai tay che mặt, mừng tượng không muốn ai nhận ra nàng, mà nàng cũng không muốn nhìn ai.

Bạch Phu Nhân trần truồng hoàn toàn, nhưng bà ta nhúc nhích mãi, cười khúc khích mãi, lạ thay, bà ta vừa cười, vừa rên.

Hoa Vô Khuyết qua giây phút kinh hãi, nhắm mắt lại liền, không muốn nhìn lâu.

Nhìn Thiết Tâm Nam, hấn thương tâm, nhìn Bạch Phu Nhân, hấn lợm giọng.

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Ban ngày, cho lừa kéo một phiến đá đó, bên trên chất đầy cỏ, còn sợ ai tò mò tìm hiểu cỗ xe giả chứa gì ?

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Về đêm, nếu cần nghỉ, bọn ta cho xe vào bụi cây rậm nào đó, vô luận là người đứng xa nhìn, đứng tả hữu, tiền hậu nhìn, chẳng khi nào người biết trong phiến đá đó có người !

Đồ Kiều Kiều nối theo:

- Có cỗ xe như vậy, chúng ta ở trong đó, cố nhiên là được an toàn rồi, mà có bắt được kẻ nào, nhốt trong đó, dù cho quỷ thần cũng không khám phá nổi !

Cáp Cáp Nhi lại tiếp:

- Cho nên, người chạy quanh khu núi này đến mấy lượt vẫn không gặp được Thiết cô nương !

Hoa Vô Khuyết thở dài.

Bây giờ hẳn mới biết bọn này quả là những tay có mưu trí hơn người !

Chỉ có họ mới chế tạo nổi một thứ tù xa như cỗ xe này !

Đồ Kiều Kiều cười, gọi:

- Thiết Tâm Nam ! Thiết cô nương ! Cô nương có biết là bọn ta đang nói chuyện với ai chẳng ?

Thiết Tâm Nam vẫn che mặt, vẫn cúi đầu.

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Tại sao người không mở rộng mắt ra nhìn ! Ta bảo đảm là mở mắt ra rồi, người sẽ nhảy dựng lên cho mà xem !

Hoa Vô Khuyết mong Thiết Tâm Nam đừng mở mắt, hẳn không muốn nàng đau lòng vì hắn.

Nhưng Thiết Tâm Nam hạ nhanh hai tay xuống, đầu ngẩng lên, mắt mở ra.

Toàn thân nàng run bắn lên. Nàng nhào tới, chụp song sắt, mắt ngời vẻ bi thống lẫn tuyệt vọng. Nàng không gào thét, song ánh mắt đó đủ làm cho người ta tan nát lòng.

Hoa Vô Khuyết nhắm mắt lại, thầm mong đất sụp, cho hắn lọt luôn xuống sâu, đừng thấy ai, đừng ai trông thấy !

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Hoa công tử ơi ! Mừng cho công tử đó ! Bây giờ già mới phát hiện ra, nàng thật tâm yêu công tử đó ! Đoạt được nàng nơi tay của Tiểu Linh Ngư, công tử đã làm được một việc khó nhất trên đời này ! Đáng phục ! Đáng phục !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Thảo nào mà Tiểu Linh Ngư chẳng ghen ? Hấn ...

Hoa Vô Khuyết bỗng vận dụng tàn lực, cố hét một câu gọn:

- Câm miệng lại !

Hấn trừng mắt nhìn sang Đổ Sát, hỏi:

- Người đáp ứng là không làm chi hại đến nàng ?

Đổ Sát gật đầu:

- Phải !

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Thế tại sao người để nàng trong tình trạng đó ?

Đổ Sát lạnh lùng:

- Nàng có sao đâu ? Chúng ta không ai đụng chạm đến nàng cả !

Hoa Vô Khuyết hừ một tiếng:

- Nhưng các người gây thương tâm cho nàng.

Đổ Sát bủ môi:

- Thương tâm ? Bình sanh, ta không hề biết hai tiếng đó !

Hoa Vô Khuyết sững sờ một chút:

- Chẳng lẽ ... người ... không có lúc nào không thương tâm trọn một đời người ?

Đổ Sát gần từng tiếng:

- Muốn thương tâm, ít nhất cũng phải có cái tâm ! Mà ta thì không có cái tâm !

Hoa Vô Khuyết nín lặng. Lão đã nói thế, hấn còn nói gì hơn ?

Hấn tự hỏi, bọn người này đáng hận hay đáng thương ?

Họ là những kẻ không tâm, thì có cái gì mà họ không làm được ? Và họ sanh ra là vô tâm, hay họ cũng có cái tâm như mọi người, rồi chính họ hủy diệt nó để trở thành kẻ vô tâm ?

Đúng lúc đó, Bạch Khai Tâm trở lại.

Hắn mang về hai chiếc bao lớn, y vừa đi vừa thở vừa thốt:

- Ta vì các người vất vả tìm cái ăn, thật ta không ngờ mình lại có thể chịu nhọc chịu khổ như thế này nổi !

Cáp Cáp Nhi cười hì hì:

- Đại khái đây là lần thứ nhất trong đời, người làm một việc không phải là tổn nhân bất lợi kỷ !

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Việc cuối cùng đó nhé ! Ta sẽ không bao giờ làm thêm một lần nữa !

Đổ Sát hỏi:

- Còn Lý Đại Chủ ? Tại sao chưa trở lại ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Có lẽ lão gặp quỷ !

Đổ Sát cau mày:

- Người không đi chung với y vào thị trấn à ?

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Tại sao ta phải đi theo lão chung một đường ? Chẳng lẽ lão sang Tây Thiên, ta cũng theo luôn ?

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Thế những vật này, người tìm ở đâu ?

Bạch Khai Tâm nói:

- Trong một ngôi miếu, dựa chân núi.

Đến lượt Đồ Kiêu Kiêu kêu lên:

- Trong miếu ? Vậy là đồ chay sao ? Chúng ta phải ăn chay trong ba hôm sao ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Người cho rằng hòa thượng trong các ngôi miếu đều ăn chay hết à ? Cho người biết, người có phần phước lắm đó nhé ! Ngôi miếu ta vào chứa toàn thứ hòa thượng rượu thịt. Chúng béo trùng trục, ăn nhiều nên tích trữ nhiều, ta làm được một mẻ no nê !

Đồ Kiều Kiều cau màu:

- Dù sao thì hoà thượng ăn thịt uống rượu, cũng là một số hiếm !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Nghĩa là cũng có một số lớn hơn, không ăn thịt, không uống rượu ? Không ăn thịt, uống rượu rồi là người tốt sao ? Họ suốt ngày chẳng làm gì cả, cứ ngồi không như vậy mà vẫn có người mang bạc tiền lễ vật đến dâng hiến cho họ !

Y lạnh lùng tiếp:

- Trên thế gian, có ba nghề không cần có vốn: nghề làm điếm, nghề làm cường đạo, và nghề làm hoà thượng !

Cáp Cáp Nhi thốt:

- A Di Đà Phật ! Tội chưa ! Tội chưa ! Người chết đi, chắc bị cắt lưỡi mất !

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Chẳng lẽ làm hoà thượng mới có thể thăng thiên ? Nếu vậy, ai muốn thăng thiên, thì cứ làm hoà thượng là được à ?

Đồ Kiều Kiều chận lời:

- Người có nói suốt ngày suốt đêm, hoà thượng vẫn không nghe, trái lại người nghe tất cả ! Vậy thì cứ mắng, mắng để tự mình nghe !

Cáp Cáp Nhi phụ hoạ:

- Dù có nghe, hoà thượng cũng chẳng làm sao cả, bất quá họ cho là một gã điên nói xàm không hơn không kém !

Lão cầm một cục thịt vừa nhai vừa lẩm bẩm:

- Trời sanh cho ta cái miệng, để mà ăn, có ăn mới no mới sống, chứ mắng người được ít lợi gì ? Miệng mà dùng không phải chỗ, thì khổ là cái chắc !

Bạch Phu Nhân trong chiếc lồng, bỗng nhảy dựng lên, mắt dán chăm chăm vào hai cái bao.

Khấp mình bà, vết thương chằng chịt, những vết đó do roi đập vào cũng có, do chính bà tự cào cấu cũng có, bà bị hành hạ đến không còn nhân dạng nữa.

Người ta xem bà như con vật, vẻ tôn kính dành cho một con người hoàn toàn biến mất !

Bây giờ, đôi mắt bà cũng mất luôn ánh sáng của mắt người.

Đúng là đôi mắt của dã thú !

Đồ Kiều Kiều cầm một chiếc bánh bao đưa lên, hỏi:

- Người muốn ăn không ?

Bạch Phu Nhân cất giọng khàn khàn đáp:

- Trên đời, chỉ có những tù phạm bị chém đầu, chứ không có tù phạm bị bỏ đói !

Đồ Kiều Kiều buông gọn:

- Thế thì ta đành chịu lỗi vậy ! Bởi ta không thể không bỏ đói các người !

Bạch Phu Nhân không đáp, vì lúc đó bà nghe ngứa ngáy, xót xa khắp mình, khó chịu hết sức.

Đổ Sát cau mày:

- Tại sao người bỏ đói chúng ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Tại vì ta muốn làm một cuộc thực nghiệm ngay trên người chúng, xem bọn chúng chịu đói đến chừng nào mới hết khí lực, đến lúc đó thì chúng ta bắt đầu phá cửa động.

Bạch Khai Tâm lắc đầu, thở ra:

- Thiên hạ chỉ biết, lòng dạ nữ nhân rất độc, song không ai hiểu, tối độc là lòng dạ của một kẻ nam chằng nam, nữ chằng nữ, chính lòng dạ của kẻ này mới đáng sợ bậc nhất !

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Không ngờ Bạch đại thiếu gia của chúng ta lại biết thương hương tiếc ngọc nữa chứ ! Tuy nhiên, điều đáng tiếc là người không hiểu thấu đáo tâm tình của chúng ! Nếu người cứ tưởng rằng, hiện tại họ thống khổ, thì đúng là người lầm to !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Họ không thống khổ ? Chẳng lẽ họ thống khoái ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

Phải !

Rồi bà tiếp:

- Riêng về cái mục Bạch đó, thì mục ta thống khoái đến cùng cực rồi. Bởi trên thế gian, có một hạng người thích bị hành hạ, càng bị hành hạ dữ càng cho là mình hạnh phúc lớn ! Người không nghe mục rên đó sao ? Người không phân biệt nổi tiếng rên sướng với tiếng rên khổ sao ?

oOo

Người trở về sau cùng là lão Lý Đại Chủ.

Lúc lão trở về, thì trời rặng sáng rồi. Lão vất vả bên ba suốt đêm dài, thế mà lão không có vẻ gì tỏ ra mệt nhọc, trái lại tinh thần phấn khởi thấy rõ.

Bạch Khai Tâm cười lạnh, thốt:

- Các người hãy trông cái dáng của y, y đặc ý còn hơn Ngưu Ma Vương ăn được thịt Đường Tăng vậy !

Đồ Kiền Kiền chận lại:

- Người đừng để ý đến gã họ Bạch, gã đánh rắm đó, thú lắm ! Người nói gấp cho chúng ta biết, đã gặp sự kỳ quái gì ?

Lý Đại Chủ trở mắt:

- Sao người biết là ta đã gặp sự kỳ quái ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Nếu người chịu khó lấy gương soi mặt, thì hiểu ngay tại sao ta biết !

Lý Đại Chủ sờ cằm, phá lên cười:

- Ta có cái tật lớn, mừng hay giận cũng đều lộ ra gương mặt, không biết chừng nào mới tập được tánh như Đổ lão đại, dù mừng hay giận cũng giữ kín được trong lòng.

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Đâu phải Đổ lão đại trầm tĩnh như người tưởng ? Chẳng qua, suốt đời lão ta không có niềm vui, chứ nếu có thì lão cũng để lộ như thường !

Lý Đại Chủ nhìn trộm Đổ Sát một thoáng, nghe khi lạnh chạy khắp người.

Lập tức, y cười vuốt, rồi thốt:

- Các người đoán không sai, quả thật ta có gặp một sự vừa kỳ quái, vừa thích thú.

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Việc gì ?

Lý Đại Chủ tiếp:

- Lúc ta xuống đến chân núi thì gần đến giờ Tý. Ta cho rằng người trong tiểu trấn phải ngủ hết rồi. Ngờ đâu, trong tiểu trấn, đèn đuốc sáng trưng, đường phố đông nghẹt người qua lại, xem ra còn nhiệt náo hơn ngày hội tại kinh thành.

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Dù cho là ngày hội tại kinh thành, đêm xuống sâu rồi cũng không có cảnh quá nhiệt náo.

Lý Đại Chủ tiếp:

- Cho nên, ta phải lấy làm kỳ. Ta nắm một người, hỏi thăm, mới biết là tại thị trấn có hai người khai sòng bạc, chẳng những người tại thị trấn thức suốt đêm chơi bạc, mà cả đến dân chúng vùng phụ cận trong vòng một trăm dặm cũng kéo đến. Do đó một tiểu trấn hoang vắng ngày thường, bỗng nhiên trở thành nhiệt náo !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Một sòng bạc nhỏ nhen, làm gì có ma lực thu hút quá đông người ? Chẳng lẽ cái bọn đó bình sanh chưa hề biết cuộc đở đen ?

Cáp Cáp Nhi chen lời:

- Cờ bạc là cuộc sanh ý, một vốn vạn lời mà, chúng ta cũng nên đến đó xem sao, ta muốn thử thời vận với hai tiểu tử đó !

Lý Đại Chủ mỉm cười:

- Với cách đánh bạc của họ, chúng ta không chơi được đâu !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Tại sao ?

Lý Đại Chủ giải thích:

- Chỉ vì, họ đánh bạc, không cốt ở ăn tiền, mà chỉ thoả cơn nghiện mà thôi. Ai đến đó chơi, nếu ăn thì họ chung tiền sòng phẳng, nếu thua, thì chỉ cúi đầu trước mắt

họ rồi đi, chẳng mất một đồng nào. Nghe nói ba hôm nay, họ chung ra hơn mười vạn lượng bạc rồi đó nhé !

Bạch Khai Tâm mở to đôi mắt:

- Nghề giết người thì cũng có kẻ làm, chứ nghề chung tiền thì từ cổ chí kim, chẳng có một ai ! Hai kẻ đó điên hay sao chứ ?

Lý Đại Chủy điềm nhiên tiếp:

- Họ không điên, mà cũng chẳng có tất gì cả ! Bất quá cái bệnh nghiện đánh bạc của họ nặng vô cùng, nặng đến nỗi ai cũng ngán họ ! Nếu có ai bằng lòng gây cuộc với họ, là họ cảm thấy sướng hơn lên tiên ! Ăn hay thua, họ không mai mai chú ý !

Đồ Kiêu Kiêu cười lớn:

- Ta không tin trên đời có người nghiện đổ bác đến cỡ đó ! Trừ ra ...

Bà đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn Lý Đại Chủy, đoạn tiếp luôn:

- Lão ấy phải không ?

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Trừ lão ra, còn ai nữa ?

Cáp Cáp Nhi vụt vỗ tay kêu bốp một tiếng:

- Ha ha ! Ta biết rồi ! Cái thứ nghiện đổ bác cỡ đó, trên đời này không thể có đến hai người được !

Đổ Sát cau mày:

- Có phải là Hiên Viên Tam Quang thật không ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ:

- Tự nhiên là thật !

Đổ Sát tiếp:

- Người thấy rõ lão ta ?

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Ta thấy lão, song lão không thấy ta, chỉ vì lúc đó mắt lão ta chong chong vào mấy quân bài, không hề nhìn nơi nào khác. Dù cho phụ thân lão đứng bên cạnh, lão xung không nhận ra, huống hồ ta !

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Đúng vậy ! Lúc lão mê sòng, đừng mong lão nhận ra người thân nào cả ! Nhưng người có thấy lão chung tiền chứ ?

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Thấy chứ ! Sòng phẳng lắm ! Thua, thì lão chung, ăn, thì chỉ nhận cúi đầu ! Mỗi lượng bạc là một cái cúi đầu, mỗi năm tiền là một cái vỗ vào mông, cho nên canh bạc nào mà lúc ăn, thì người ta thấy đầu người cúi cúi như chày mổ, tiếng vỗ mông bép bép, tiếng cười hắc hắc đắc ý của lão, vang lên nghe buồn cười lạ !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Lão là tay bạc kỳ nhất trên đời, khi chơi, phải chơi cho đủ ba cái hết, cho nên mới có biệt hiệu “Tam Quái” là hết đêm, hết người chơi, hết tiền. Thiếu một cái hết, là lão còn ngồi mãi tại sòng, không tiền thì đánh bằng sanh mạng ! Chơi như lão, dù có tài thánh, lâu dần rồi cũng phải thua sạch sành sanh !

Cáp Cáp Nhi nối lời:

- Cho nên, nếu cần chơi, lão dám tìm bạc vụn mà chơi, còn mua một đôi giày mà mang, lão lại không can đảm chữa lại một đồng nào. Mùa đông tháng giá, thấy lão mang đôi giày mà thảm thương cho lão quá, mũi lủng lổ ngón, gót rách bầy chân !

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Đúng vậy, lão là người nghèo nhất nước ! Chẳng rõ lão đào đâu ra lắm bạc mà chơi ngông như thế ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ta không hỏi lão được, thì làm sao biết ?

Đồ Kiều Kiều cau mày:

- Là bằng hữu cũ, gặp nhau rồi, chẳng lẽ người không gọi lão một tiếng nào sao ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ:

- Hai mươi năm trước, lão có bức ta gây sòng với lão một lần. Sau lần đó, gặp lão là ta nhức đầu ngay, các người biết chứ, trừ cái việc ăn thịt người ra, bình sanh ta không làm việc gì bất lương khác !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Nội cái việc ăn thịt người cũng đủ là bất lương lớn rồi, người còn muốn gì nữa ? Chỉ nội cái việc đó cũng đủ đưa người xuống mười tám tầng địa ngục rồi. Nếu người còn làm việc gì bất lương khác, ta chẳng biết diêm vương sẽ an trí người nơi nào !

Lý Đại Chủy cười vang:

- An trí trên chiếc giường của mẹ người chứ ở đâu ?

Bạch Khai Tâm nháy dựng lên, toan làm dữ, chợt Đỗ Sát hỏi:

- Còn cái người hùn vốn làm ăn với lão, người có nhận ra là ai chẳng ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Bình sanh, ta chưa gặp y lần nào.

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Hình dáng y ra sao ?

Lý Đại Chủy cười, đáp:

- Nhỏ, gầy đét, tướng mạo tầm thường, chắc chắn là không hạp nhãn người !

Đồ Kiều Kiều thản nhiên:

- Biết đâu ta chẳng tìm được thú vị ở mẫu người đó !

Bạch Khai Tâm chen vào:

- Riêng ta, ta lại thích những con người như vậy ! Ta muốn biết trong trường hợp nào y được Hiên Viên Tam Quang chấp nhận giao tình. Đồng tiền Hiên Viên Tam Quang chung ra cho các con bạc, chỉ sợ do y cung ứng !

- Đồ Kiều Kiều chớp mắt:

- Hai chúng ta đã nhận ra con người đó có thú vị, thì đêm nay, chúng ta cùng đi xuống thị trấn xem mặt y đi !

Lý Đại Chủy ngăn:

- Hiện tại, dụng cụ phá núi đã có rồi ! Di Hoa Cung chủ thì bị nhốt cũng được hai ngày rồi, đêm nay chúng ta nên bắt tay vào việc !

Đồ Kiều Kiều cười mỉa:

- Hoa Vô Khuyết không nóng nảy, sao người nóng nảy ?

Bạch Khai Tâm lạnh lùng:

- Cái đó gọi là hoàng đế tỉnh bơ, còn thái giám thì lính quýnh.

Lý Đại Chủy trả miếng:

- Nếu ta là thái giám, thì ai sanh người ra ?

oOo

Đúng như Lý Đại Chủy đã tường thuật, đêm đã khuya rồi, mà đèn còn sáng, thiên hạ tấp nập trên đường phố.

Đến thị trấn vào đầu đêm, mãi đến khuya, Đồ Kiều Kiều cố công dò la tin tức về người đồng bạn với Hiên Viên Tam Quang, song chẳng thu thập được chi tiết nào mới lạ.

Bất quá, những người mà bà tiếp xúc, đều nói rằng kẻ đó nghiện đánh bạc cao độ hơn cả Hiên Viên Tam Quang, nếu không gây sòng là dám điên lên mà chết lắm !

Bạch Khai Tâm cười, thốt:

- Lần này thì Ác Đồ Quỷ đã tìm được tri âm rồi !

Đồ Kiều Kiều trầm ngâm một chút:

- Ta độ chừng người đó có điều chi làm cho y thương tâm cùng cực cho nên mượn thú đánh bạc kích thích hầu lãng quên niềm đau, bởi bất cứ ai lao đầu vào cuộc đen đỏ rồi là quên hết sự đời !

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Bằng vào đâu người có ý tưởng đó ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Không bằng vào đâu cả, bất quá, ta tự hỏi tại sao trên đời này lại có kẻ mê đánh bạc hơn Ác Đồ Quỷ ! Hơn, là phải có lý do gì, chứ chắc chắn không do thị hiếu !

Họ vừa nói chuyện vừa đi theo đoàn người đánh bạc, đến khách sạn duy nhất trong thị trấn.

Khách sạn dĩ nhiên không lớn lắm, lại chứa hàng trăm, hàng ngàn người, cơ hồ đổ vỡ trong bất cứ phút giây nào.

Hiên Viên Tam Quang mở sòng ngay trong cái khách sạn đó.

Khách sạn vốn chia ra bốn gian, hiện tại những bức vách ngăn đều bị hạ, thành một gian duy nhất.

Thêm một mảng tường bị đục thủng, để có chỗ chứa người.

Đồ Kiều Kiều bước vào, chỉ thấy trước mắt là một biển người, không thấy Hiên Viên Tam Quang đâu cả.

Tuy nhiên, bà nghe được thanh âm của lão ta.

Một người vừa cười vừa thốt vang vang:

- Thong thả chứ, từng người một bước tới chứ ? Chen lấn để xô đẩy nhau như vậy, rủi chết thì ai đền nhân mạng cho ?

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Chúng ta chường mặt ra, chắc là Ác Đồ Quỷ phải giật mình như chạm điện !

Đồ Kiều Kiều bảo:

- Chờ một chút:

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Đã đến đây rồi, còn chờ cái gì nữa ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Chờ xem kẻ hùn vốn với Ác Đồ Quỷ là con người như thế nào ?

Bạch Khai Tâm cười mỉa:

- Trước mắt người là lưng người, là mông người, người còn trông thấy gì được mà chờ xem ?

Đồ Kiều Kiều đảo ánh mắt một vòng, rồi lôi Bạch Khai Tâm đến một góc tường, sau đó nhanh như chớp vươn tay điểm huyệt hai người đứng trước mặt, hai người ấy ngã xuống liền.

Không ai để ý đến sự việc vừa xảy ra.

Đồ Kiều Kiều thản nhiên đứng lên thân thể kẻ ngã, cho được cao hơn một chút.

Nhờ vậy, bà mới trông thấy Hiên Viên Tam Quang.

oOo

Hiện tại, là canh bạc chẵn, lẻ.

Trên mặt bàn, có trái tấ bố trắng, giữa tấ bố, có vẽ một đường đen, bên tả là lẻ, bên hữu là chẵn.

Nhà cái giữ bên lẻ. Nếu xúc xắc chỉ mặt lẻ, là con bạc bên phải phải cúi đầu.

Hiên Viên Tam Quang đang lắc xúc xắc.

Khóa áo không cài, một bên xệ xuống, tóc tai rối loạn, đầu vấn chiếc khăn màu tím, biến thành đen vừa thô vừa thú, mắt nhờn, mồ hôi mờ, mắt nổi gân đỏ chằng chịt, hiện tại lão không còn một điểm nhân dạng.

Trước mặt có mấy chiếc bành bao, vật đó nuôi sống lão qua mấy đêm ngày liên tiếp không ngủ, không cơm, có lẽ lão không còn thì giờ để mà ăn cơm nữa.

Tuy nhiên, niềm hứng thú tỏa rực khắp thân hình lão, không chỉ ở thần sắc mà thôi.

Giọng đã khàn rồi, mà lão không ngừng la hét.

Bạch Khai Tâm không nhịn được cười, thốt:

- Mê chi mà mê cực độ ! Tội quá, rõ là lão sống để đền trả một tiền khiêu !

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Người cho là cái tội, song lão thì cho là cái thú ! Dù cho ngồi ngay trên bãi cứt mà mở sòng, lão cũng chẳng nghe thú.

Bà nhìn người bên cạnh Hiên Viên Tam Quang.

Bạch Khai Tâm cũng nhìn theo bà.

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Người có gặp hấn lần nào chưa ?

Bạch Khai Tâm trầm ngâm một chút:

- Mừng tượng có ...

Đồ Kiều Kiều chớp mắt:

- Hấn là ai ?

Bạch Khai Tâm lại suy nghĩ một chút:

- Hiện tại, ta không nhớ nổi ...

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng.

Phía trong, Hiên Viên Tam Quang hét:

- Đặt đi chứ ! Ta khui chén đây nhé !

Trên mặt bàn, con bạc đặt tiền rần rần xuống cả hai bên chẵn lẻ.

Bên cạnh, còn có mấy kẻ đang cúi đầu. Hiển nhiên, kẻ thua quá nhiều, canh bạc trước đã qua, canh sau nối tiếp mà chúng chưa trả nợ kịp.

Hiên Viên Tam Quang lắc chiếc chén bể, các hạt xúc xắc vang cạch cạch không ngừng.

Người bên cạnh lão trừng mắt nhìn, mồ hôi đầm ướt trán.

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Mở !

Chiếc chén theo tay lão, lật ra.

- o O o -